

Platon-Râmbu, Ioana Dragoș-Gajdo, Ioan Codrea, Adrian Locovei, Ciprian Ciuciu, Gheorghe Voinescu, Ion Ruscuț, Tiberiu Covaci).

Trupa Teatrului de Stat din Oradea a mai avut, de-a lungul istoriei sale instituționale, astfel de semnificative înfățișări, atunci când pe afișele sale, regia era semnată de: Radu Penciulescu, Valeriu Moisescu, Alexandru Colpacci, Magda Bordeianu...

BUCUREȘTI

Primul, din cei 100, 1.000, 1.000.000 de pași...

Lansat cum se cuvine: cu o gândită, documentată și frumos pusă grafic în pagină mapă de presă, susținut – la conferința de presă – de prezența, cum și de discursurile principalilor inițiatori ai proiectului, iată că avem încă un Festival de Teatru pentru Copii (internațional – de la prima ediție). Neîndoielnic, Teatrul „Ion Creangă” și harnicul său laborator de planuri educaționale este promotorul ideii. Oferta artistică a festivalului „100, 1.000, 1.000.000 de povești” vine să marcheze și împlinirea a 40 de ani de activitate ai scenei bucureștene.

În spatele cortinei de festival (în background) sunt multe alte programe cu motivație educațional-artistică, formativ-profesională sau de acțiune social-comunitară, pe care teatrul le deschide sistematic copiilor orașului – deja de câțiva ani –, încât s-ar putea spune că acest festival nu face decât să „aprindă lumina tuturor

Foto: Sorin Radu

Foto: Sorin Radu

În prim-plan Marian RÂLEA.

reflectoarelor“ din sala teatrului asupra unor mai puțin vizibile, până acum, eforturi, chiar ale actorilor: din trupă, ori colaboratori – *actorii, cei ce ce animă și performanța spectaculară și cuprinsul de probleme extrascenice* pe care și-a propus să-l străbată „Creangă“.

Unul dintre elementele specifice ale evenimentului se leagă direct de fundalul diversificat, de programele menționate, acordate mentalității și desfășurărilor educaționale central-europene în mediul copiilor și tinerilor, moduri de legătură între artă și zonele maleabile (în principiu) ale socialului, o problemă și niște acțiuni la intersecția mai multor domenii. Reprezentațiile n-au mai respectat decât parțial „tipicul festivalier“ consacrat, orarul și o parte a locurilor de joc fiind mai degrabă accesibile publicului potențial, decât celui obișnuit. O școală generală, un spital, un parc, un oraș nu depărtat de capitală s-au „așezat“ pe traseu.

Aceasta nu e chiar prima încercare de „cuprindere“ în eveniment a cartierelor, dar aici, parcă mai subliniat decât pe undeva prin țară, modelul se declară susținut conceptual. Se vrea integrat unei *altfel* de concepții despre „utilitatea frumosului“, a artei teatrale, se vrea mediator educațional, suspendând diferențele dintre „copilul-de-familie“ și cel instituționalizat, ori marginalizat. Nu poate fi decât apreciată premisa ambițioasă a organizatorilor, a festivalului.

În ce măsură se putea distinge „dinafară“ (fără să fi citit documentația) intenționalitatea fondatorilor evenimentului, cred că rămâne o întrebare. În ce măsură „garderoaba de acțiuni extrascenice“ a unui atare proiect ar trebui să fie ea însăși un punct de atracție bogat, colorat – eventual, și surprinzător –, chiar al săptămânii de festival, desigur devine un subiect de meditație problematică, pe care teatrul, împreună cu câteva fundații non-guvernamentale tinde (se pare) să o cerceteze, nu numai să o promoveze, după ce o va fi adoptat (testat) . Ce e sigur, deocamdată, decurge din încercarea de a ...